

1.

Niemand die er nog op reket

Als Youp omstreeks 1980 voor het eerst op televisie te zien is, waarschuwt de presentator van deze uitzending van de progressieve omroepvereniging VARA dat dit optreden niet bestemd is voor tere zieltjes. Cabaret NAR gaat namelijk een lied vertolken dat de draak steekt met de heersende seksuele moraal. Het is wel mooi geweest met die naoorlogse verzorgingsstaat, waarbij de overheid al decennialang het welzijn van haar burgers pampert en weet wat goed voor ze is en wat niet, zo vindt Youps jonge generatie. Zij eist de verantwoordelijkheid op voor haar eigen doen en laten en dat zullen we weten ook! Dus ‘wie er niet tegen kan, die zet de televisie maar even uit’¹

Als Youp veertig jaar later besluit om een punt te zetten achter zijn immens succesvolle cabaretloopbaan, krijgt hij het verwijt dat hij niet is meegegaan met zijn tijd. Hij liep altijd voorop in het signaleren van maatschappelijke ontwikkelingen en het bekritisieren van de trends en truttigheden die daaruit voortkomen. Decennia later, zo zegt ook de nieuwe cabaretgeneratie, voelt hij de veranderingen niet meer aan. Voortschrijdend inzicht, gesymboliseerd door bewegingen als #MeToo en Black Lives Matter, zou hij onvoldoende onderkennen. Maar eigenlijk geldt: hij heeft niet de behoefte daar nog langer in mee te gaan.

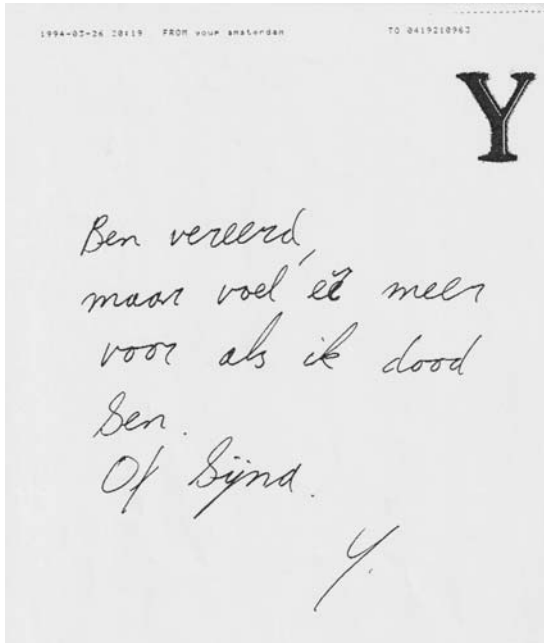
Wie Youps cabaretrepertoire in ogeschouw neemt, krijgt een goed beeld van hoe de Nederlandse samenleving zich heeft ontwikkeld in de voorbije halve eeuw, want zo lang trad hij op. Of zoals zijn collega Brigitte Kaandorp stelt: ‘Hij heeft zijn vinger

altijd goed op de tijdgeest gelegd.² Daarmee vertolkt hij al die jaren beschouwend, kritisch en bovenal humoristisch de levenshouding in ons land en behoort hij tot de selecte groep Nederlanders die het geweten ervan vertegenwoordigt.

Youp stopt niet vanwege het zo weerbarstige wereldbeeld, maar simpelweg omdat hij zichzelf verplicht op zijn 70ste nog meer uit zijn leven te halen dan alleen maar op te treden. Er verandert heus niets in ons kleine landje met al zijn gedootjes als hij stopt zich er druk over te maken op een podium. Nog slechts in zijn columns in het *NRC* zal hij er zich mee bemoeien.

Ik ben geboren in 1956, twee jaar minus twee weken later dan Youp, en volg het Nederlandse cabaret al vanaf de vroege jaren zeventig, eerst als liefhebber, vervolgens als theaterrecensent (1985-2000), als auteur (sinds 1993) en als cabaretdirecteur, -programmeur en -docent (1997-2021). Ik zie de beginnende cabaretier optreden met zijn groepje, recenseer en interview de solist die doorbreekt en zijn carrière verder uitbouwt, plaats de populaire theatermaker in een cabarethistorisch kader³ en ontvang de inmiddels vooraanstaande bespeler veelvuldig in mijn theater, als hij daar komt optreden of er gastcolleges geeft aan theaterstudenten.

Door al die verschillende rollen kom ik er al vroeg achter dat Youps impresariaat, Hekwerk Theaterproducties, beschikt over een omvangrijk archief met talloze artikelen over Youps programma's, recensies, correspondentie met derden en verslagen van allerlei nevenactiviteiten. En met vele honderden interviews die Youp door de jaren heen gegeven heeft. Het behelst eigenlijk alles wat er ooit over hem is geschreven. Daarnaast heb ik een eigen archief opgebouwd met wat hij zélf in al die jaren geschreven heeft. En dat is veel, waaronder zijn boeken, columns en bijdragen aan kranten en tijdschriften. Al in 1994 stel ik voor om aan de hand van dat alles een boek te schrijven. Uit al die woorden van hemzelf en anderen moet een scherp portret van hem te destilleren zijn dat ook een overzicht geeft van zijn carrière. Youp antwoordt (en zijn telefax van 26 maart 1994 om 20.19 uur bleef bewaard):

Mei 2007, ruim 13 jaar later, vindt ook Youps uitgeverij Thomas Rap de tijd rijp voor een boekuitgave over zijn leven en werk. We spreken af dat die zou kunnen verschijnen als Youp in 2009 zijn 55ste verjaardag en zijn 35-jarig cabaretjubiläum viert. Of, al is dat pas vijf jaar later, in 2014, op Youps 60ste, wanneer hij 40 jaar optreedt. Voordat ik goed en wel aan de slag kan gaan, houdt Youp het echter opnieuw af. Waarom lijkt hemzelf niet eens duidelijk. Is hij niet ijdel genoeg? Ontbreekt het hem aan cabarethistorisch besef?

In 2018 zijn er weer 11 jaar verstreken. Over een biografie is nooit meer gesproken, behalve met de auteur, ten burele van de Amsterdamse uitgeverij. Jammer dat het er nooit van kwam... Op maandag 3 september van dat jaar zit Youp in de kleedkamer van Theater PePijn in Den Haag, voorafgaand aan zijn eerste voorleesvoorstelling van *Met de kennis van nu*. Hij wil zijn beoogd biograaf iets vertellen, zegt hij. Dat hij na dit programma nog één oudejaarsconference gaat maken, die van 2020. In het najaar van 2021 start hij dan een nieuw programma en dat is zijn

laatste. Dat loopt tot begin 2024, wanneer hij het wil afsluiten in Theater Carré. Op 28 februari, op zijn 70ste verjaardag, stopt hij. ‘Dan heb ik ruim 50 jaar gespeeld. Dat lijkt me dan meteen een mooi uitgangspunt voor jouw langverwachte boek over mij.’

Als niemand er nog op rekent, legt hij de vinger op de tijdgeest – de zijne.

II

De lol van de roem

2.

Slachtoffer van een gelukkige jeugd

Youps loopbaan zou model kunnen staan voor een roman of filmscript. Het is het succesverhaal van de jongen die ervan droomt uit te groeien tot een beroemd cabaretier en ondanks tegenslagen, maar vooral dankzij zijn tomeloze energie en wilskracht, die droom binnen tien jaar weet te verwezenlijken. Het zou voor het verhaal nog mooier zijn geweest als die jongen indertijd ook nog eens ter wereld was gekomen in een heel arm gezin en zich van daaruit had weten op te werken. Zo was het niet.

‘Ik heb een heel groot respect voor mijn ouders. Het waren zulke principiële mensen. Ze leefden puur voor hun acht kinderen. En ze maakten geen onderscheid. Of je nou kon hockeyen, zoals Tommie, of juist niet, zoals ik, mijn vader stond bij alle acht langs de lijn. Het allerleukste aan mijn ouders vond ik hun rechtlijnigheid; nooit meewaaien met trends. Mijn vader, die bijna dertig jaar bij de beleggingsmaatschappij van C&A werkte, zou nu gepast hebben om te gaan golfen. We hadden een Opel Kapitän. Daar pasten we met z'n tienen in. Zestien jaar lang gingen we met mooi weer naar het strand van Egmond. Of mijn vader had acht staanplaatsen en, voor hem en mijn moeder, twee zitplaatsen gekocht voor Ajax-Celtic. Geweldige herinneringen. We gingen ook veel naar opera, concerten, theater, toneel, musea. Ik heb van mijn ouders geleerd dat er méér is. Er werd over politiek geluld en over kunst. Het ging over principiële zaken. Over hoop en liefde en humor. Over mijn vaders werk ging het

gelukkig nooit. Niet dat Tommie en ik verwend zijn, maar we hebben misschien mazzel gehad dat wij laatkomertjes waren. Ik werd geboren toen mijn moeder 43 jaar was, Tommie toen zij 47 was. Mijn ouders hadden meer tijd. Ik ben dus duidelijk iemand die het slachtoffer is van een gelukkige jeugd.¹

Joseph Jacobus Maria – roepnaam Joep – ziet het levenslicht in Naarden op 28 februari 1954. Hij is het zevende en op één na jongste kind van Amsterdamse ouders. Zijn vader Jacques is in 1912 geboren op de Lauriergracht als een van de acht kinderen van een kleermaker. Na zijn studie economie begint Jacques meteen als directeur bij Brenca, de beleggingsmaatschappij van C&A, en blijft dat zijn hele werkzame leven. Joeps moeder Cor(nelia) Schafstall, geboren in 1911, woont tot haar huwelijk in 1943 in Weesp, maar geeft in de Amsterdamse Borgerstraat onderwijs aan verstandelijk gehandicapten. ‘Dan kwam ze uit Weesp met de trein naar Amsterdam-Muiderpoort. Elke halte kwam er een verstandelijk gehandicapt kind bij. Bij de eindhalte had zij de groep compleet en dan liepen ze zingend naar school. Ik vind dat een prachtig beeld. Vanwege het arbeidsverbod voor gehuwde vrouwen dat dan nog bestaat, moet ze noodgedwongen stoppen met werken, wat ze altijd is blijven betreuren. Met heel veel liefde vertelt ze aan haar kinderen over het prachtige werk dat ze heeft mogen doen.’²

Net zoals veel andere gezinnen van welgestelde hoofdstedelijke zakenlieden besluit de familie Van ’t Hek begin jaren vijftig te verhuizen naar een rustiek plekje buiten de drukke stad, waar de kinderen beschermder kunnen opgroeien. In 1951 kopen ze een mooi groot huis in Naarden: Ferdinand Bollaan 21. Joep gaat naar de Koepelschool, de kleuterschool achter de koepelkerk, in de Brinklaan in Bussum en vervolgens naar de Sint-Aloysius-school in de Vossiuslaan, even verderop.

‘Elke morgen ging ik gewoon naar de kleuterschool, maar arriveerde daar zelden. Na een panische zoekactie van mijn moeder en collega-moeders werd ik aangetroffen in het park. Daar zat ik in alle rust te genieten van de bomen, de bloemen, het gras en de vijver. En ik begreep hun opluchting vanwege het feit dat

ze me gevonden hadden niet helemaal. Later hoefden ze niet meer lang te zoeken. Als ik niet op school was aangekomen, fietste mijn moeder rechtstreeks naar het Eendjespark. Daar zat ik dan op mijn vaste bankje te praten met Willem. Wij wisten alles van elkaar. Hij had wat ik niet had en ik kon wat hij niet kon. Mijn moeder bekeek alles op afstand en dacht: tegen wie heeft hij het toch? Ik zat daar toch helemaal alleen! Willem was mijn imaginaire vriend. Lekker makkelijk. Wij waren het altijd met elkaar eens. Als ik zin had om te wandelen, had Willem dat ook. Thuis vertelde ik schaamteloos over hem. Mijn broers en zusjes pestten mij daarmee, maar dat deed me niets. Als het me te veel werd, ging ik gewoon een straatje om. Met Willem uiteraard. Dan vroegen ze: “Waar woont Willem dan?” “In de Eierdopse huizen”, zei ik en meer wilde ik er niet over kwijt. Gelukkig had ik niet van die overspannen ouders die meteen naar een of andere maffe hulpverlener gingen omdat ze er zelf niet uit kwamen. Ze lieten me heerlijk op het bankje in het park zitten. Tot ik naar de lagere school moest. Vanaf toen mocht ik niet meer spijbelen. Vlak voor de eerste schooldag pakte mijn moeder mijn hand en zei: “We gaan samen naar Willem.” Ik vond dat geen probleem. We liepen het huis uit, gingen linksaf, daarna rechtsaf en aan het eind van die straat stond ik te twijfelen. “Moeten we nu links of rechts?” informeerde mijn moeder. “Ik weet het niet meer”, zei ik. “Ik denk dat hij verhuisd is”, sprak ze zacht. “Ik denk het ook”, zei ik opgelucht. ’s Avonds aan tafel moest iedereen even zijn mond houden, mijn moeder nam het woord en deelde mee dat Willem verhuisd was. Iedereen vond het zichtbaar jammer en vanaf dat moment heb ik nooit meer met Willem gesproken. In elk geval niet meer in het openbaar. Op lange nachtelijke ritten uit Delfzijl of Vlissingen wil hij nog wel eens naast me in de auto zitten en mijn vrouw wil ’s ochtends nog wel eens aan mij vragen met wie ik vannacht zo lang zat te praten. “Geen idee”, lieg ik dan en kijk haar net zo lang aan tot ze gaat twijfelen. Ze twijfelt dan aan alles, behalve aan mij.³

Misschien heeft Joep iets meer fantasie dan zijn vijf broers en twee zussen, verder is hij nog niet zo anders. Ook hij is padvin-

der: welp bij de Sint Olav-groep in Naarden. Zijn ouders zien het nut wel in van de padvinderij: zij hebben elkaar leren kennen bij de scouting, waar hij hopman is en zij akela. En net als zijn zussen en broers gaat hij hockeyen bij een van de regioclubs, Gooische in Bussum en 'zijn club' R.K.S.V. Be-Fair in Hilversum. Hockeyen hoort bij Het Gooi zoals vis bij Volendam. Toch beoefenen de Van 't Hekjes, in tegenstelling tot veel van hun leeftijdgenootjes, deze sport niet omdat het móet, maar omdat het mág. Alle kinderen, Joep met stip uitgezonderd, blijken zeer fanatieke sporters die houden van zwemmen, schaatsen, straatvoetbal en bovenal van hockey, waar zij zeer getalenteerd in zijn. Zus Jeanneke (1945) is twaalfvoudig international, broer Paul (1951) jeugdinternational, Monique (1952) speelt jarenlang in het Nederlands jeugdelftal en het Nederlandse zaal-hockeyteam en Tom (1958) groeit uit tot een van de beste en bekendste internationals van ons land en is daarna coach, onder meer van het Nederlandse vrouwenteam. De andere drie broers, Frank (1946), Huub (1947-2024) en Carol (1949-2012), zijn respectievelijk internationaal scheidsrechter, bestuurslid en coach. Ook onder hún kinderen zijn weer internationals, zoals drie van de zes kinderen van Jeanneke.

Joep blijft tot zijn zestiende lid van Be-Fair, maar komt er steeds minder. 'Ik vond het niet zo leuk. Ik had het altijd koud op het veld, het was altijd lang fietsen en het trainingsrondje om het veld was heel lang. Ik ben maar gaan keepen. Had ik tenminste niks te doen, behalve ballen doorlaten.'⁴ Als er wat te vieren valt, staat hij wél vooraan, want hij drinkt graag mee.

Behalve sporttalent krijgen de kinderen van hun vader een flinke dosis passieve sportliefde mee, vooral voor 'zijn' club Ajax. Ze zijn vaak te vinden in het Olympisch Stadion. Ook hier geldt: het móet niet, het mág. 'Wij waren voor Ajax. Mijn vader had ons als Amsterdammer terecht zo opgevoed, overvoed zelfs. Ajax was alles, Crujff was nog meer en Piet Keizer was het meeste. Ajax, Ajax en nog eens Ajax. Wij wisten niet beter. In die tijd was er ook niet beter. De eerste wedstrijd die we zagen, was tegen G.V.A.V. Tom was 5 en ik dus 9. Fons de Groot, onze groen-

teman, nam ons mee. Otto Roffel stond nog onder de lat. Otto wie? Otto Roffel! In een hagelwitte trui. Stelt u het zich maar eens voor: twee jongens komen voor het eerst in het voetbalstadion. De geur, de kleur, de man die roept “Programma’s”, geen tuig op de F-side, geen tuig in de skyboxen, wel scheids Jef Dorpmans in zijn verkeerde broek. Als Ajax won trakteerde mijn vader op ijs en als Ajax verloor... Ajax verloor niet in die tijd. Misschien wel in de competitie, maar niet in mijn herinnering. Daarom aten wij elke zondag ijs!⁵

Het feit dat de acht kinderen sport bovenal als een hoogst aangenaam tijdverdrijf beschouwen, maakt hen niet bij iedereen populair. Ze steken in de verenigingsgebouwen, op straat en ook thuis veelvuldig de draak met het overdreven fanatisme van club- en huisgenoten. En nog meer met de bekakte sfeer van de omgeving waarheen ze zijn ‘geëmigreerd’. Hun ouders kunnen er hartelijk om lachen. Ze brengen de kinderen een gezonde dosis relativiseringsvermogen bij en drukken hun vaak op het hart dat ze niet moeten inslapen of dingen tegen hun zin moeten doen: je leeft maar één keer, dus je moet van het leven genieten. Al die fantasieloze burgergezinnetjes met hun veilige bank- en verzekeringsbanen en hun slechts-geld-maakt-gelukkigmentaliteit die hij later telkens weer bekritiseert in zijn shows, leert Joep daar in Het Gooi voor het eerst te verfoeien.

‘Vriendjes die mochten mee-eten, dachten altijd: en nu slaan ze elkaar voor d’r hersens. Maar het bleef altijd bij woorden. Keihard pareren. Soms anderhalf uur lang, want er werd bij ons thuis ouderwets lang gegeten. Niemand ging ook van tafel af. Iedereen kon z’n verhaal vertellen. We begonnen met het gebed, daarna lulden we zelf en vervolgens zaten we te donderjagen. Niet met de woorden die ik nu gebruik, maar wel “boerenlul”, “klootzak”. En daarna weer luisteren, want mijn vader wist veel.’⁶

De familie Van ’t Hek bezit, als een van de weinige Gooise gezinnen, tot 1970 geen tv-toestel. De komische avonturen van Mik & Mak, Okkie Trooy en Swiebertje volgen ze bij de burens. Het wereldnieuws komt tot hen via verschillende dag- en weekbladen:

de *Gooi- en Eemlander* voor het regionale nieuws, voor het katholieke nieuws *De Tijd*, voor het landelijke nieuws het *Algemeen Handelsblad* en, vanaf 1970, de opvolger daarvan: *NRC Handelsblad*. Vader heeft ook een abonnement op *Elseviers Weekblad* en neemt vaak nog losse kranten mee naar huis, waaronder meestal *De Telegraaf*. Daarnaast zijn er de gesprekken en discussies die ze aan tafel voeren, waarbij vader meestal degene is die ze aanzwengelt. 'Ik geloof dat wij het laatste gezin waren dat zo'n ding in huis kreeg. Mijn vader dacht dat televisie ons van het huiswerk zou halen. En daar had hij natuurlijk gelijk in. We gingen nu bij de burens kijken, waardoor ons huiswerk er toch onder te lijden had. Alleen in de kerstvakantie werd er een televisie gehuurd. Dan keken we een paar weken achter elkaar. Oudjaar was dan iets heel bijzonders. De hele avond spelletjes doen en de radio – later de televisie – aan voor Wim Kan. Daar zaten we dan met rode oortjes naar te kijken en te luisteren. Die avond had iets extra's, was iets heel bijzonders.'⁷

Vader en moeder Van 't Hek zijn streng katholiek: op vrijdag schotelen ze vis in plaats van vlees voor en elke zondag, en minstens één keer doordeweeks, gaan ze trouw ter kerke zolang hun gezondheid dat toelaat. 'Mijn vader was rooms en heel gelovig en principieel', zegt Youp. 'Geen abortus, geen euthanasie, maar toch anti-politiek. Mijn vader had een nakende hekel aan de KVP, later ook aan het CDA.'⁸

Als hun kinderen besluiten de zondagsdienst niet meer te bezoeken, is dat voor hun ouders geen wezenlijk probleem. In de felle discussies, begin jaren zestig, over de modernisering van de katholieke kerk staan zij niet aan de rechtervleugel, die vindt dat de in Rome voorgestelde veranderingen veel te ver gaan, en evenmin aan de linkerkant, die vindt dat er te weinig verandert. Zij zijn overtuigd liberaal en voeden hun kinderen op zonder hun iets op te dringen: geen geloof en evenmin een beroep op hobby's. 'We zijn thuis heel erg met de dood opgevoed. Katholieken vertellen veel moppen over de hemel. Ik heb me thuis rot gelachen. Het voordeel van katholieken is dat er gelachen mag worden. Gereformeerden en hervormden zijn zo huiverig en zuur. Tot en met de dood aan toe.'⁹

Er is in huis ook veel aandacht voor muziek. Zijn oudere broers en zussen hebben allemaal een eigen radio op hun kamer en sommigen ook al een platenspeler. Via hen maakt hij kennis met Boudewijn de Groot en Ramses Shaffy, The Beatles, The Rolling Stones en andere opkomende popmuziek. Vader Jacques van 't Hek is een groot operaliefhebber en wil, tot op hoge leeftijd, in familiekring nog graag een opera-aria zingen.¹⁰ Joeps moeder speelt piano en zingt eveneens graag. In wisselende formaties mogen de kinderen mee naar Amsterdam voor producties van de Nederlandse Opera in de Stadsschouwburg en uitvoeringen van het Koninklijk Concertgebouworkest en het Nederlands Philharmonisch Orkest in het Concertgebouw.

‘Als je een jaar of tien was, mocht je voor het eerst mee. Een feest was dat. De eerste keer dat ik meeding, fluisterde m'n zusje: “Linksboven!” Ik keek: daar stond *Lully* – ik zéék in m'n broek. Maar toen m'n zusje voor het eerst in de Grote Zaal was geweest, had een oudere broer tegen háár gezegd: “Psst, linksboven!” En toen Tommie mee mocht, was het mijn beurt: “Linksboven – *Lully*.”’¹¹

Voor zijn werk als Directeur Beleggingen van C&A moet Jacques vaak weken achtereen naar New York, waar hij steevast kaartjes probeert te bemachtigen voor een concert of productie met Jessye Norman of Joan Sutherland, zangeressen die hij bewondert. Later spreekt Youp wel eens het vermoeden uit dat zijn vader zijn reizen aanpast aan hun optredens.

Samen met zijn jongere broertje draait Joep op vaders pick-up de cabaret-lp's uit vaders collectie. Ze kennen sommige conferences zelfs uit hun hoofd. ‘Zondagochtend. Ferdinand Bol-laan 21 te Naarden. De hele familie sliep. In de kamer smeulde de gezelligheid van de avond ervoor. Lege wijnflessen en als mijn ouders het extra naar hun zin hadden gehad, stonden er ook nog cognac- en likeurglazen. Mijn broertje en ik genoten van de stilte, ruilden onze ESSO-voetbalplaten met elkaar en draaiden platen van Toon Hermans of Wim Kan. En toen wist ik het: dat wil ik ook. Zoals anderen van een opkomst met Ajax in een uitverkocht Olympisch Stadion droomden, wist ik zeker dat

ik het theater in wilde. Toon, Wim Kan, Wim Sonneveld en later Freek, Koot en Bie, Don Quishocking, Ivo de Wijs. Theater maken, mensen laten lachen, mooie liedjes, sterke verhalen en bovenal: op het verkeerde been zetten.¹²

Joep is pas 9 jaar oud als zijn ouders vier kaarten weten te bemachtigen voor de onemanshow van Toon Hermans. Hermans is razend populair en speelt in december 1963 en januari 1964 bijna twee maanden achtereen in Theater Carré. 'Als mijn ouders naar Toon Hermans gingen, waren ze daar al dagen een beetje koortsig van. Vrolijk opgewonden. Toon was onze absolute huisheld. Het feit dat mijn vader aan kaartjes had weten te komen, was al reden voor een klein feestje. De mensen lagen voor Toon in de rij. De volgende dag was het anders in huis. Mijn moeder leek opnieuw verliefd. Op mijn vader, op ons, op het hele leven. Ze zat nog na te genieten, vertelde over de voorstelling en herhaalde grapjes en situaties.'¹³

Zijn ouders weten nog niet wie van de kinderen zij nog meer zullen meenemen, maar Joep in elk geval, want die is dol op Hermans' platen. Daarnaast schrijft hij steeds ijveriger eigen gedichtjes en verhaaltjes. Bovendien beschikt hij over een rijke fantasie en heeft hij humor, dus misschien ook wel komisch talent.

'Ik ging zitten en het was duidelijk een opgewonden stemming. Iedereen had er zin in. Ik ook. Ik zat te kijken naar het theater, al die mensen – práchtig! Het zaallicht ging uit en het doek ging open. O ja, en achter het doek begon zo'n Toon Hermans-muziekje; zo van: we hebben er zin in. Toon Hermans kwam dáár achter in de hoek oplopen, dat weet ik nog precies. Met in zijn hand een grote tros ballonnen. En daar zat iets zwaars aan. Die tros zette hij hier neer en toen liep hij zo naar voren, ging hier staan en toverde Carré binnen een paar minuten, of misschien wel sneller nog, om in een klein cafeetje. Fantastisch. En hij ging daar, zoals hij dat zelf zei, staan ouwehoeren. Ik zat daar en ik begreep er de ballen van, maar ik vond het geweldig. Ik zat de hele avond, heel oneerbiedig met m'n rug naar Toon Hermans, alleen maar naar die mensen te kijken.

Want die zaten zo hard te lachen. Ik dacht: die kennen elkaar. Maar die kenden elkaar niet. Ik vond het werkelijk prachtig. Ik dacht: weet je, dit is een vak en dat wil ik ook gaan doen. Leek me een prachtig vak. En 's avonds in de auto op de terugweg zeg ik tegen mijn vader: "Papa, ik word Toon Hermans!" Hij zei: "Nou, de eerste grap heb je al gemaakt, jongen!"¹⁴